

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Jézus Krisztus feltámadása

A názáreti Jézus a feltámadott Megváltó, és tanúságot teszek mindarról, ami az Ő feltámadásának tényéből következik.

A vereség és a csüggedés gyötrő érzése kerítette hatalmába a tanítványokat, amikor Jézus szenvedett és meghalt a kereszten, testét pedig élettelenül helyezték a sírboltba. Mindannak ellenére, amit Jézus többször is elmondott nekik a halálát és azt követő feltámadását illetően, nem értették. Keresztre feszítésének sötét délutánját azonban hamarosan feltámadásának örömteli hajnala követte. Ez az öröm azonban csak akkor érkezett el, amikor a tanítványok szemtanúi lettek a feltámadásnak, hiszen még az angyalok feltámadásról szóló kijelentése is felfoghatatlan volt elsőre – annyira példátlan volt.

Mária Magdaléna néhány további hithű asszonnyal korán érkezett a Szabadító sírboltjához azon a vasárnap reggelen, fűszereket és olajakat hozva, hogy befejezzék a megkenést, amelyet akkor kezdtek, amikor az Úr testét sietve a sírba helyezték a közelgő sabbat előtt. E minden reggelek reggelén nyitott sírbolt fogadta őket, mivel az azt fedő kő el volt gördítve, valamint két angyalt láttak, akik kijelentették:

„Mit kerestek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadott:

emlékeztek rá, mint beszélt néktek, még mikor Galileában volt,

Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni.”¹

„Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr.

És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból.”²

Az angyalok parancsa szerint Mária Magdaléna benézett a sírboltba, mégis úgy tűnik, hogy az egyetlen dolog, ami megragadt elméjében, az volt, hogy az Úr teste eltűnt. Az apostolokhoz sietett, és miután megtalálta Pétert és Jánost, azt mondta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt”³. Péter és János odaszaladtak, és látták, hogy a sír valóban üres, és „ott vannak a lepedők... [és] a keszkenő, a mely az ő fején volt, ...külön összegöngyölítve egy helyen”⁴. János volt tulajdonképpen az első, aki felfogta a feltámadás lenyűgöző üzenetét. Azt írja, hogy „lát és hisz vala”, míg a többiek addig a pontig „nem tudják vala még az írást, hogy [Jézusnak] fel kell támadnia a halálból”⁵.

Péter és János elment, Mária azonban hátramaradt, még mindig gyászban. Közben az angyalok visszatértek, és gyengéden azt kérdezték tőle: „Asszony, mit sírsz? Monda nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt”⁶. Abban a pillanatban a feltámadott Szabadító, mögötte állva, megszólalt: „Asszony, mit sírsz?

kit keressz?” Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted őt, és én elviszem őt”⁷.

James E. Talmage elder azt írta: „Jézus volt az, akihez szólt, szeretett Ura, bár nem tudott erről. Egyetlen szó az élő ajkairól gyötrelmes fájdalmát kitörő örömmé változtatta. »Monda néki Jézus: Mária!« A hang, a hanghordozás, a gyengéd beszéd, melyet a korábbi napok során hallott és szeretett, kiemelte őt a csüggedés mélységéből, amelybe süllyedt. Megfordult, és az Urat látta. Örömeiben ölelésre tárta karjait, és csupán egyetlen szeretetteljes és hódolattal áthatott szót szólott: »Rabbóni«, ami azt jelenti: szeretett Mesterem.”⁸

Így aztán ez az áldott asszony lett az első halandó, aki látta és beszélt is a feltámadt Krisztussal. Később, még aznap, megjelent Péternek Jeruzsálemben vagy annak közelében⁹; két tanítványának az Emmausba vezető úton¹⁰; este pedig tíznek az apostolok közül és másoknak jelent meg hirtelen, közéljük állva, és azt mondta: „Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nekem van!”¹¹ Azután további meggyőzősként „mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkoznak”¹², sült halat és lépesmézet evett előttük¹³. Később így utasította őket: „[L]esztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig”¹⁴.

Ezen igazolt, jeruzsálemi tanúságokon felül rendelkezünk a feltámadt Úr páratlan szolgálatával, melyet a nyugati félteke ősi lakóinak nyújtott. A Bőség földjén alászállt a mennyből, és megkérte az egybegyűlt sokaságot – mintegy 2500 embert –, hogy jöjjenek egyenként, míg mindenki sorra nem kerül, és bocsássák kezüket az

oldalába, valamint érezzék a szögek nyomait a kezén és a lábán.¹⁵

„És amikor már mindannyian odamentek és saját maguk tanúi voltak ennek, egyszerre felkiáltottak, mondván:

Hozsánna! Legyen áldott a Magaságos Isten neve! És leborultak Jézus lábainál, és hódoltak neki.”¹⁶

Krisztus feltámadása mutatja, hogy az Ő léte független és örökkévaló.

„Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában.”¹⁷ Jézus azt mondta:

„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt.

Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.”¹⁸

A Szabadító életben maradása nem függ az ételtől vagy a víztől, az oxigéntől vagy bármi más anyagtól vagy hatalomtól vagy személytől. Jehovaként és a Messiásként is Ő a nagy Én Vagyok, az önmagában létező Isten.¹⁹ Egyszerűen Ő az és mindig is Ő lesz.

Engesztelésével és feltámadásával Jézus Krisztus a bukás minden vonatkozását legyőzte. A fizikai halál csupán időleges lesz, és még a lelki halál is véget ér, hiszen mindenki visszatér majd Isten színe elé – legalábbis ideiglenesen –, hogy megítéltesen. Végső bizalmunkat és bizonyosságunkat nyugodtan az Ő hatalmába helyezhetjük,

hogy Ő majd legyőz minden mást, és örök életet ad nekünk.

„Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is.

Mert a mi képen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.”²⁰

Neal A. Maxwell elder szavaival: „Krisztus halál felett aratott győzelme véget vetett az ember súlyos helyzetének. Most már csak személyes okok miatt kerülhetünk nehéz helyzetekbe, de még ezekből is megmenekülhetünk azzal, hogy követjük az Ő tanításait, aki megmentett minket az általános pusztulástól.”²¹

Mivel kielégítette az igazságosság követelményeit, Krisztus most az igazságosság helyébe lép; vagy úgy is mondhatnánk, hogy Ő az igazságosság, éppúgy, ahogyan Ő a szeretet is.²² Hasonlóképpen, azon túl, hogy „tökéletes, igazságos Isten”, Ő tökéletes, irgalmas Isten is.²³ Így tesz helyre minden dolgot a Szabadító. A halandóságban semmilyen igazságtalanság sem állandó, még a halál sem, hiszen Ő visszaállítja az életet. Nincs olyan sérülés, fogyatékoság, árulás vagy durva bánásmód, amely ne kerülne kárpótlásra végül, az Ő végtelen igazságossága és irgalma miatt.

Ugyanezen okból kifolyólag, felelősséggel tartozunk Neki az életünkért, a választásainkért, a cselekedeteinkért, sőt még a gondolatainkért is. Mert Ő megmentett bennünket a bukástól, az életünk valójában az Övé. Kijelentette:

„Íme, megadtam nektek az evangéliumomat, és ez az evangélium, amit megadtam nektek – hogy eljöjtem a világra, hogy Atyám akaratát tegyem, mert az én Atyám küldött engem.

És Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre; és miután felemeltettem a keresztre, hogy

minden embert magamhoz vonzhasak, hogy amint engem felemeltek az emberek, éppen úgy emelje fel az Atya az embereket, hogy előttem álljanak, hogy cselekedeteik szerint megítéltesenek, vajon jók vagy gonoszak voltak-e.”²⁴

Egy pillanatra gondolatok bele, milyen jelentősége van a feltámadásnak a názareti Jézus valódi kilétének, valamint az élet nagy filozófiai versengéseinek és kérdéseinek végleges tisztázásában. Ha ugyanis Jézus valóban szó szerint feltámadt, akkor ebből szükségszerűen következik, hogy Ő isteni lény. Nincs egyetlen földi halandó sem, aki saját maga hatalommal bírna arra, hogy a halál után ismét életre keljen. Mivel feltámadt, Jézus nem lehetett csupán egy ács, tanító, rabbi vagy próféta. Mivel feltámadt, Jézusnak Istennek kellett lennie, vagyis az Atya Egyszülött Fiának.

Ebből következik, hogy amit tanított, az igaz; Isten nem képes hazudni.²⁵

Ebből következik, hogy Ő volt a föld teremtője, ahogyan mondta.²⁶

Ebből következik, hogy a menny és a pokol valóságos, ahogyan tanította.²⁷

Ebből következik, hogy létezik lélekvilág, amelyet a halála után meglátogatott.²⁸

Ebből következik, hogy Ő ismét eljő, amint azt az angyalok megmondták,²⁹ és „személyesen uralkodik majd a földön”³⁰.

Ebből következik, hogy van mindenkire vonatkozó feltámadás és végső ítélet.³¹

Krisztus feltámadása valóságának fényében megalapozatlanok a kétségek az Atyaisten mindenhatóságával, mindentudóságával és jóakarásával kapcsolatban, aki Egyszülött Fiát adta a világ megváltásáért. Az élet értelmével és céljával kapcsolatos kétségek alaptalanok. Jézus Krisztus valóban az egyetlen név és mód, amely által

szabadítás érkezik az emberiséghez. Krisztus kegyelme valós, ez teszi lehetővé a megbocsátást és a bűnbánó bűnös megtisztítását is. A hit tényleg több, mint képzelgés vagy pszichológiai találmány. Létezik végső és egyetemes igazság, és léteznek objektív és változatlan erkölcsi normák, ahogyan azt Ő tanította.

Krisztus feltámadása valóságának fényében, az Ő törvényeinek és parancsolatainak bármily fokú megszegését

meg lehet és sürgősen meg is kell bánni. A Szabadító csodái valóságosak voltak, ahogyan tanítványainak tett azon ígérete is, hogy ők is megtehetik ugyanezt, sőt még hatalmasabb dolgokat is.³² Papsága szükségszerűen valódi hatalom, mely „irányítja az evangélium dolgait, és rendelkezik a királyság rejtelmeinek kulcsával, méghozzá Isten ismeretének kulcsával. Ezért annak szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma.”³³ Krisztus

feltámadása valóságának fényében a halál nem jelenti a végünket, és bár a férgek elpusztítják testünket, mégis testünkben látjuk meg majd Istent.³⁴

Thomas S. Monson elnök beszélt Robert Blatchfordról, aki 100 éve az „*Isten és a szomszédom*” című könyvében lelkesen támada az olyan elfogadott keresztény hitelveket, mint Isten, Krisztus, ima és halhatatlanság. Határozottan megjegyezte: »Állítom, hogy mindent, amit elhatároztam, hogy bizonyítani fogok, olyan teljes mértékben és minden kétséget kizáróan bebizonyítottam, hogy nincs az a keresztény, legyen bármilyen nagyszerű vagy rátermett, aki vitába szállhatna velem, vagy meg tudná dönteni a nézeteimet«. Körbevette magát a szkepticizmus falával. Ezután valami meglepő dolog történt. Az általa emelt fal hirtelen porrá mállott. [...] Lassan elkezdett tapogatózni az ahhoz a hithez visszavezető úton, amelyet lenézett és kigúnyolt. Mi idézte elő ezt a gyökeres változást a szemléletében? *Elhunyt a felesége*. Összetört szívvel lépett a szobába, ahol felesége teste – halandó létének maradványa – feküdt. A férfi még utoljára rátekintett az arca, melyet olyannyira szeretett. Kifelé menet ezt mondta barátjának: »Ő az, de mégsem ő. Minden megváltozott. Valami, ami eddig ott volt, elvétel. Már nem ugyanaz. Mi lehet, ami elszállt belőle, ha nem a lelke?»³⁵

Az Úr valóban meghalt és újra felkelt? Igen. „Vallásunk alapvető tanítételei az apostolok és a próféták bizonyossága Jézus Krisztusról; az, hogy Ő meghalt, eltemették, és harmadnap feltámadt, és felemelkedett a mennybe; és a vallásunkra vonatkozó minden más dolog ennek csupán függeléke.”³⁶

Ahogy Jézus születésének megjövődött ideje közelgett, az ősi nefita és lámánita népek között voltak, akik hittek, bár legtöbbször kételkedtek. A megfelelő időben aztán elérkeztek születésének jelei – egy nap, egy éjszaka és még egy nap éjszaka nélkül –, így mind tudták.³⁷ Ma is hasonlóképpen van: néhányan hisznek Krisztus szó szerinti feltámadásában, míg sokan kételkednek vagy egyáltalán nem hisznek. Néhányan azonban tudják. A megfelelő időben aztán mind látni és tudni fogják; sőt, „minden térd meghajlik, és minden száj megvall előtte”³⁸.

Addig pedig hiszek a Szabadító feltámadása számos tanújának, kiknek tapasztalata és bizonyossága megtalálható az Újszövetségben – Péternek és társainak a Tizenkettekben, valamint a kedves, tiszta Mária Magdalénának, többek között. Hiszek a Mormon könyvében található bizonyosságoknak – többek között Nefinek, az apostolnak, a névtelen sokasággal együtt a Bőség földjén. És hiszek Joseph Smith és Sidney Rigdon bizonyosságának is,

akik – számos egyéb bizonyosság után – ezen utolsó adományozási korszak nagyszerű tanúságát adták nekünk arról, „Hogy ő él! Mert láttuk őt”³⁹. Mindent látó szemének pillantása alatt állok magam is tanúként arra, hogy a názareti Jézus a feltámadott Megváltó, és tanúságot teszek mindarról, amely az Ő feltámadásának *tényéből* következik. Azért imádkozom, hogy elnyerjétek ugyanezen tanúbizonyosság meggyőződését és békéjét, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 24:5–7.
2. Máté 28:6–7.
3. János 20:2.
4. János 20:5, 7.
5. János 20:8, 9.
6. János 20:13.
7. János 20:15.
8. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 681.
9. Lásd Lukács 24:34; 1 Korinthusbeliek 15:5.
10. Lásd Márk 16:12; Lukács 24:13–35.
11. Lukács 24:39.
12. Lukács 24:41.
13. Lásd Lukács 24:42–43.
14. Cselekedetek 1:8.
15. Lásd 3 Nefi 11:14–15.
16. 3 Nefi 11:16–17.
17. János 5:26.
18. János 10:17–18.
19. Lásd 2 Mózes 3:14.
20. 1 Korinthusbeliek 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, ed. Cory H. Maxwell (1997), 287.
22. Lásd 1 János 4:8.
23. Lásd Alma 42:15; lásd még Móziás 15:8–9.
24. 3 Nefi 27:13–14.
25. Lásd Énós 1:6.
26. Lásd például 3 Nefi 9:15.
27. Lásd például Tan és a szövetségek 76.
28. Lásd Tan és a szövetségek 138.
29. Lásd Cselekedetek 1:10–11.
30. Hittételek 1:10; lásd még Kalauz a szentírásokhoz: millennium.
31. Lásd például 2 Nefi 9:15.
32. Lásd János 14:12.
33. Tan és a szövetségek 84:19–20.
34. Jób 19:26.
35. Lásd Thomas S. Monson: „Tudom, hogy jó Megváltóm él!” *Liahóna*, 2007. máj. 23.
36. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 52.
37. Lásd 3 Nefi 1:15–20.
38. Móziás 27:31.
39. Tan és a szövetségek 76:22–23.